

Sygn. akt I NKRS 64/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Paweł Księżak
SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania A.J.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2021 z dnia 19 lutego 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 585,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych 8 września 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2021 z dnia 19 lutego 2021 r. (dalej: Uchwała) Krajowa Rada
Sądownictwa (dalej również jako: KRS lub Rada) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2
ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021,
poz. 269; dalej: u.KRS) nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej
wniosku o powołanie A. J. (dalej również jako: Kandydat lub Odwołujący się) do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

W części I uzasadnienia Uchwały KRS wyjaśniła, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 585, zgłosił się jeden kandydat – sędzia Sądu Okręgowego w O. A.J.

W części II uzasadnienia Uchwały KRS przedstawiła przebieg postępowania w przedmiocie oceny zgłoszonej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie. W szczególności Rada wskazała, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS Wiceprzewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2020 r. zespół członków Rady, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił zgłoszoną kandydaturę, odbył naradę i uznał, że materiały te nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół jednogłośnie zarekomendował Radzie zwrócenie się do Sądu Okręgowego w O. o udzielenie dodatkowych informacji dotyczących przebiegu i wyników postępowań w oznaczonych, prowadzonych przez Kandydata sprawach.

Zespół ponownie zebrał się na posiedzenie w dniu 16 lutego 2021 r. Na tym posiedzeniu przewodniczący zespołu zapoznał pozostałych członków zespołu z informacjami nadesłanymi przy piśmie Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w O. z dnia 7 grudnia 2020 r. Po ich przeanalizowaniu zespół stwierdził, że materiały te w dalszym ciągu nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, albowiem nadesłane dane nie zawierają wszystkich informacji, o które zwróciła się Rada. W związku z tym zespół ponownie jednogłośnie postanowił odroczyć rozpoznanie sprawy do czasu uzyskania pełnych informacji.

Prezes Sądu Apelacyjnego w (...) nadesłał brakujące informacje, o które zwróciła się KRS, przy piśmie z dnia 18 lutego 2021 r. W tym samym dniu zespół członków Rady ponownie zebrał się na posiedzenie i po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu jeszcze raz omówił kandydaturę A.J., odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do

zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu oddali na Kandydata 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego zespół przyjął stanowisko o nierekomendowaniu Radzie A. J. na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

W uzasadnieniu swego stanowiska zespół stwierdził m.in., że A. J. posiada długoletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe, otrzymał bardzo dobrą oraz pozytywną ocenę swojej pracy i kwalifikacji zawodowych, a także uzyskał poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) Niemniej jednak z uzupełniającej dokumentacji nadesłanej na potrzeby niniejszego postępowania konkursowego wynika, że liczba spraw, w których sąd odwoławczy zmienił wydane przez Kandydata orzeczenia, jest zbyt duża. Mając na uwadze tę okoliczność zespół stwierdził, że rekomendowanie kandydatury A.J. na stanowisko, o które się ubiega, jest „zdecydowanie przedwczesne”.

W części III uzasadnienia Uchwały KRS stwierdziła, że A.J. spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.). Dokonując oceny Kandydata Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym Kandydata oraz opinią Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)

Opiniując zgłoszoną kandydaturę Rada wskazała, że A.J. urodził się 30 listopada 1974 r. w O. W 1998 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą i uzyskał tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej złożył w 2001 r. egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 11 czerwca 2001 r. A.J. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w O. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w O., w którym orzekał w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Z dniem 1 października 2004 r. Kandydatowi powierzono obowiązki Przewodniczącego tego Wydziału. W 2004 r. A.J. obronił pracę doktorską na temat „Członkostwo w Otwartym Funduszu Emerytalnym” i uzyskał tytuł naukowy doktora nauk prawnych. Od 2005 r. Kandydat jest zatrudniony na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu (...) w charakterze adiunkta. Prowadzi zajęcia

z zakresu prawa pracy, prawa zabezpieczenia społecznego, prawa medycznego i procedury cywilnej. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 maja 2013 r. A.J. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w O., gdzie orzekał w I Wydziale Cywilnym. Wielokrotnie był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...), w Wydziałach I Cywilnym oraz III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Do 31 stycznia 2020 r. Kandydat orzekał w I Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w O., w wymiarze 100% wpływu przypadającego na sędziego orzekającego w Wydziale, a od 1 lutego 2020 r. orzeka, w ramach delegacji udzielonej przez Ministra Sprawiedliwości, w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w (...). Kandydat brał udział w licznych szkoleniach zorganizowanych przez Sąd Okręgowy w O., Sąd Apelacyjny w (...) oraz Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Jest autorem około 25 publikacji (komentarzy, artykułów i monografii). Ocenę kwalifikacji A.J. sporządził sędzia wizytator do spraw pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Apelacyjnego w (...) J.B. Opiniujący stwierdził, że A.J. jest bardzo dobrym kandydatem do awansu zawodowego w służbie sędziowskiej, przede wszystkim z uwagi na dużą wiedzę teoretyczną z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, nabytą podczas pracy naukowej, duże doświadczenie zawodowe w sprawach pracowniczych i ubezpieczeniowych, związane z wieloletnim orzekaniem w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego w O. oraz podczas delegowania do orzekania w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w (...), poszerzone nadto o doświadczenie w orzekaniu w sprawach cywilnych w Sądzie Okręgowym w O. i w Sądzie Apelacyjnym w (...) Ocenę kwalifikacji A.J. sporządziła także sędzia wizytator do spraw cywilnych i notarialnych Sądu Apelacyjnego w (...) M.L. Opiniująca wskazała w niej, że z przeprowadzonej analizy danych statystycznych wynika, iż Kandydat osiąga wyniki ilościowe i jakościowe pracy odpowiadające średniej Wydziału. Uzasadnienia w większości sporządzane są przez niego w ustawowym terminie i odpowiadają wymogom przewidzianym przez przepisy prawa. Analiza akt spraw wybranych z przedstawionej przez Kandydata listy wskazuje, że jest on sprawnym sędzią, jakkolwiek przegląd spraw najstarszych i wybranych przez opiniującą wskazuje jednak na okresy bezczynności, których niewątpliwie należy unikać.

Ostatecznie jednak, zdaniem opiniującej, Kandydat spełnia wymogi formalne i merytoryczne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Przy podejmowaniu decyzji zawartej w treści Uchwały KRS kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym A.J. Stwierdziła, że Kandydat posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, jednak – w jej ocenie – nie spełnia on wszystkich kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania.

Rada podniosła, że dokonała wszechstronnej i dogłębnej analizy przebiegu kariery zawodowej i kwalifikacji A.J., uwzględniając zgromadzone w sprawie materiały, w szczególności przedstawione wyżej informacje dotyczące posiadanego przez Kandydata doświadczenia zawodowego i wyników jego pracy, a także nadesłane uzupełniające dane statystyczne, dotyczące przyczyn zmiany orzeczeń w sprawach znajdujących się w jego referacie. Wskazała, że wprawdzie Kandydat posiada wieloletnie doświadczenie zdobyte podczas zróżnicowanej ścieżki zawodowej oraz posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych, to jednak nie opanował pod względem sprawności i szybkości metodyki pracy sędziego w stopniu wymaganym do objęcia stanowiska sędziego sądu apelacyjnego. Rada nie mogła także pominąć informacji o liczbie oraz przyczynach zmiany orzeczeń w sprawach znajdujących się w referacie Kandydata.

KRS uwzględniła okoliczność, że na posiedzeniu w dniu 8 października 2020 r. Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) poparło kandydaturę A.J. na wolne stanowisko sędziowskie w tym Sądzie jednogłośnie (10 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”), jednakże – jak podniesiono w uzasadnieniu Uchwały – to Rada dokonuje wyboru osoby, którą przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie, a nie kolegium danego sądu. Stopień oraz liczba uchybień dostrzeżonych w pracy orzeczniczej Kandydata nie uprawniają natomiast Rady, aby w tym postępowaniu nominacyjnym przedstawiła jego kandydaturę z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) Rada podkreśliła przy tym, że kandydat jest „dobrym sędzią”, jednakże rekomenduje, aby dostrzeżone uchybienia zostały w jego przyszłej pracy orzeczniczej wyeliminowane.

Reasumując swoje uwagi Rada podniosła, że – uwzględniając wieloletnie doświadczenie orzecznicze A.J., w tym zdobyte podczas delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...) oraz wnioski płynące z oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych – uznała, iż wprawdzie spełnia on kryteria wyboru, jednak nie w takim stopniu, który na obecnym etapie jego kariery zawodowej uzasadniałby awans na tak wysokie stanowisko w hierarchii sądownictwa, jakim jest urząd sędziego sądu apelacyjnego. Ponadto sędzia wizytator sporządzająca ocenę pracy i kwalifikacji zawodowych kandydata w zakresie spraw cywilnych także wyraziła pogląd, że w swojej pracy orzeczniczej dopuszcza on do powstawania okresów bezczynności.

Powyższe okoliczności zadecydowały o uznaniu przez KRS, że A.J. nie jest, na chwilę obecną, kandydatem spełniającym w niniejszym postępowaniu nominacyjnym wszystkie, oceniane łącznie, kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS w stopniu, który uzasadniałby przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). W trakcie posiedzenia Rady w dniu 19 lutego 2021 r. na kandydata oddano 5 głosów „za” i 2 głosy „przeciw” przy 12 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał on bezwzględnej większości głosów.

Pismem z dnia 26 marca 2021 r. A. J. wniósł odwołanie od omówionej wyżej Uchwały KRS, zaskarżając ją w całości. Uchwale tej zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), a mianowicie:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 *in principio* u.KRS poprzez:

1. dokonanie oceny kandydatury Odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującego się, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem oceny kandydatury w oparciu o jasne kryteria awansu, które opowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, w wyniku czego odmówiono przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie

Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...),

2. brak należytego wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, a tym samym sporządzenie w sposób wadliwy uzasadnienia uchwały,

3. dokonanie przez KRS oceny kwalifikacji Odwołującego się z pominięciem kryterium wysokiego poziomu wiedzy w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych,

4. pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, w tym pominięcie dokumentów wynikających z postępowania nominacyjnego w 2018 r., w tym sporządzonej w tamtym postępowaniu oceny sędziego wizytatora J. G. oraz wykazu publikacji Odwołującego się, w wyniku czego odmówiono przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...);

5. art. 35 ust. 1 i 2 oraz art. 37 u.KRS przez niezastosowanie ustawowych kryteriów przy rozpoznawaniu wniosku Odwołującego się o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...), tj. przez dokonanie oceny jego kandydatury z pominięciem kryteriów, o których mowa w tym przepisie, w szczególności pominięciu korzystnych opinii sporządzonych przez sędziów wizytatorów dla potrzeb postępowania kwalifikacyjnego, jak również całkowitym pominięciu poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz faktu delegowania do Sądu Apelacyjnego w (...);

6. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej Uchwały w sposób uniemożliwiający jego kontrolę;

7. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 u.KRS przez naruszenie przy ocenie kandydatury Odwołującego się zasady równego traktowania, zakazu równego dostępu do służby publicznej, zakazu dyskryminacji oraz zasad demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...);

8. art. 32 ust. 1a u.KRS poprzez naruszenie obowiązku doręczenia przez KRS Odwołującemu się dokumentów zgromadzonych w sprawie, tj. pisma Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w O. z 7 grudnia 2020 r. oraz pisma Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 lutego 2021 r., na które powołuje się Uchwała KRS, czym uniemożliwiono Odwołującemu się ustosunkowanie się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Powołując się na powyższe zarzuty Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej Uchwały oraz przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie z 28 kwietnia 2021 r. KRS wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Rada oceniła wniesione odwołanie jako oczywiście bezzasadne, podnosząc, że Odwołujący się nie wykazał w nim, że kwestionowana przez niego Uchwała jest sprzeczna z obowiązującym prawem. Podniosła, że podejmując ją wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Odwołującego się, w tym te wskazane w odwołaniu.

Ponadto Rada wskazała, że od kandydata na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego oczekuje się wręcz wzorowego wykonywania powierzonych mu obowiązków, zatem wszelkie uchybienia w jego pracy mogą i mają prawo budzić uzasadnione wątpliwości co do zasadności przedstawienia danej osoby z wnioskiem o powołanie. W przypadku Odwołującego się dostrzeżone uchybienia są zdaniem Rady istotne i to na tyle, aby móc podjąć decyzję o nieprzedstawieniu jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego, o które się ubiegał.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 oraz ust. 3 u.KRS uczestnik postępowania przed KRS może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej – z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c., który ustanawia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. przymus adwokacko – radcowski (art. 44 ust. 3 u.KRS).

Artykuł 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS ogranicza właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich jedynie do badania czy Uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem – a zatem zarówno prawem materialnym, jak i przepisami postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14). Ograniczenie to oznacza jednak również, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). Powołanym przepisem ustawodawca wyłączył kompetencję Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego pozostaje bowiem, z mocy art. 179 Konstytucji RP, wyłączną kompetencją KRS. Sąd Najwyższy nie zastępuje Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu, polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego oraz nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Kryteria wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie określa art. 35 ust. 2 u.KRS, który stanowi, że [p]rzy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

- 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

- 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Powołany przepis, jakkolwiek określa okoliczności, które powinien wziąć pod uwagę zespół ustalając kolejność kandydatów na liście w przypadku, gdy na jedno stanowisko sędziowskie lub asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, ma zastosowanie również w sytuacji takiej, jaka zaistniała w rozpoznawanej sprawie, tj. zgłoszenia się na jedno wolne stanowisko sędziowskie tylko jednego

kandydata. Przyjąć należy, że w takim przypadku przepis ten określa kryteria oceny zgłaszającego się kandydata, którymi powinien kierować się zespół przyjmując stanowisko, o którym mowa w art. 34 ust. 1 u.KRS, a także sama Rada, podejmując uchwałę, o której mowa w art. 33 ust. 1 u.KRS. W sprawie dotyczącej rozpatrzenia zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie treść art. 35 ust. 2 u.KRS uzupełnia więc ogólne wymogi, jakie powinna spełniać Uchwała KRS w sprawie indywidualnej, wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, zgodnie z którym w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów podniesionych w rozpoznawanym odwołaniu Sąd Najwyższy stwierdza, że żaden z nich nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska Odwołującego się, że uzasadnienie zaskarżonej Uchwały nie pozwala na uznanie, iż przy ocenie jego kandydatury Rada nie spełniła wynikającego z u.KRS oraz z ogólnych zasad dostępu do służby publicznej obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów.

Zgodnie z art. 42 ust. 1 u.KRS, uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Ustawa nie zawiera jednak żadnych wytycznych dotyczących treści tego uzasadnienia ani też nie wskazuje, jakie elementy powinno ono zawierać. Zgodzić się więc należy ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, że trzeba w tym zakresie kierować się zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Funkcją uzasadnienia jest przedstawienie procesu decyzyjnego, który doprowadził do podjęcia przez KRS w danej sprawie indywidualnej uchwały o określonej treści, a celem – umożliwienie poddania tej uchwały kontroli w określonym przez ustawę trybie i zakresie. W sprawie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie uzasadnienie uchwały Rady powinno zatem wskazywać przebieg postępowania w sprawie oraz przedstawiać motywy podjętej i wyrażonej w uchwale decyzji – w taki sposób, aby dało się na jego podstawie stwierdzić,

czy podejmując ją Rada uwzględniła wymogi wskazane w art. 33 ust. 1 u.KRS, o których była mowa wyżej, a także, jakie kryteria wzięła pod uwagę przy ocenie zgłoszonej kandydatury (zgłoszonych kandydat) i w jaki sposób ocena spełniania przez kandydata tych kryteriów przełożyła się na decyzję o przedstawieniu albo nieprzedstawieniu jego kandydatury Prezydentowi RP na wolne stanowisko sędziowskie (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 13/12).

Wadliwość uzasadnienia uchwały KRS może powodować konieczność uchYLENIA uchwały, bez potrzeby badania innych ewentualnie podniesionych w odwołaniu zarzutów, jedynie w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, a mianowicie wtedy, gdy jest ono dotknięte brakami, które całkowicie uniemożliwiają odczytanie, jakimi przesłankami Rada kierowała się podejmując zawarte w uchwale rozstrzygnięcie. Przeprowadzenie kontroli zaskarżonej uchwały przez pryzmat jej zgodności z prawem istotnie staje się bowiem wówczas niemożliwe.

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej Uchwały KRS nie jest dotknięte takimi brakami, by uniemożliwiały one dokonanie jej kontroli i merytoryczne rozpoznanie wniesionego od niej odwołania – co zresztą, pośrednio, treść tego odwołania sama potwierdza. Gdyby bowiem istotnie było tak, jak podniósł w nim Odwołujący się, że „[s]posób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały uniemożliwia skuteczne odniesienie się do niej” (s. 4 odwołania), to ocena taka powinna, w konsekwencji, wykluczać podnoszenie zarzutów odnoszących się już wprost do treści podjętej przez Radę uchwały. Tymczasem Odwołujący się nie tylko takie zarzuty podniósł, ale również w dalszej części uzasadnienia odwołania szeroko je umotywowował, podejmując polemikę z wyrażoną przez Radę oceną jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie.

Kolejne podniesione w odwołaniu zarzuty, jakkolwiek sformułowane osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów postępowania, pozostają ze sobą w takim związku, że uzasadnia to ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującego się, według którego ocena jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich

istotnych okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie, oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującego się – a tym samym w sposób sprzeczny z prawem.

W uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały KRS wskazała, że A.J. spełnia wymagania ustawowe określone w art. 64 p.u.s.p. Jego kandydatura została przedstawiona w uzasadnieniu Uchwały w sposób, który wskazuje, że – wbrew zarzutom podniesionym w odwołaniu – Rada uwzględniła w jej ocenie wszystkie okoliczności istotne dla podjęcia decyzji, a w szczególności przesłanki określone w art. 35 ust. 2 u.KRS. W pkt. III. 2. uzasadnienia opisany został przebieg kariery zawodowej Odwołującego się, z uwzględnieniem w szczególności faktu delegowania do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...) w I Wydziale Cywilnym oraz – na zasadzie stałej delegacji od 1 lutego 2020 r. – w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Przedstawiono także jego dorobek naukowy. Ponadto Rada uwzględniła wyniki ocen kwalifikacji zawodowych Odwołującego się, sporządzonych przez sędziów wizytatorów Sądu Apelacyjnego w (...) J.B. i M.L. Z kolei w pkt. III. 4. uzasadnienia Uchwały Rada odniosła się do opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)

Należy zwrócić uwagę, że KRS kilkakrotnie w uzasadnieniu Uchwały podkreśliła, że A.J. „posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego, (...) posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe”, a wyrażoną w Uchwale decyzję podjęła „uwzględniając wieloletnie doświadczenie orzecznicze, w tym zdobyte podczas delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...) oraz wnioski płynące z oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych” (s. 5 uchwały). Odnosząc się do wyniku głosowania w sprawie oceny kandydatury Odwołującego się przeprowadzonego przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) Rada wskazała z kolei, że „podkreśla, że Pan A. J. jest dobrym sędzią, (...) posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, (...) legitymuje się zatem odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, uprawniającymi do ubiegania się o urząd sędziego sądu apelacyjnego” (s. 6 uchwały). Rada odnotowała w tym miejscu, że Odwołujący się otrzymał bardzo dobrą oraz pozytywną ocenę swojej

pracy i kwalifikacji zawodowych, jak również pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...)

Wobec powyższego jako bezzasadne należy ocenić podniesione w odwołaniu zarzuty, że przy rozpoznawaniu wniosku A.J. o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) KRS, dokonując oceny jego kandydatury, pominęła kryteria, o których mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS, a w szczególności nie wzięła pod uwagę ocen kwalifikacji sporządzonych przez sędziów wizytatorów czy też wysokiego poziomu wiedzy w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. W świetle przytoczonej wyżej treści uzasadnienia Uchwały nie może też być mowy o zarzucanym w odwołaniu „całkowitym pominięciu” poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz faktu delegowania Odwołującego się do orzekania w tym Sądzie.

W świetle art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., który w postępowaniu wszczętym na skutek odwołania od uchwały KRS ma odpowiednie zastosowanie na mocy odesłania zawartego w art. 44 ust. 3 u.KRS, skargę kasacyjną strona może oprzeć na podstawie, którą stanowi naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Nie każde zatem naruszenie przepisów postępowania może stanowić skuteczną podstawę zarzutu skierowanego przeciwko zaskarżonej uchwale KRS, lecz jedynie takie, co do którego odwołujący się wykaże, że gdyby do tego naruszenia nie doszło, wynik postępowania przez Radą mógłby być odmienny niż wyrażony w tej uchwale. W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznawane odwołanie nie czyni temu wymogowi zadość w zakresie, w jakim wnoszący je A.J. zarzucił, że dokonując oceny jego kandydatury na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) KRS pominęła wykaz jego publikacji, jak również, że nie doręczyła mu w sposób przewidziany w art. 32 ust. 1a u.KRS pisma Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w O. z 7 grudnia 2020 r. oraz pisma Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 lutego 2021 r.

Jak już była o tym mowa wyżej, w uzasadnieniu Uchwały KRS odnotowała w pkt. III. 2., że A.J. jest autorem około 25 publikacji (komentarzy, artykułów i monografii). Rada wskazała ponadto, że uzyskał on w 2004 r. tytuł naukowy doktora nauk prawnych na podstawie pracy doktorskiej na temat z zakresu prawa

ubezpieczeń społecznych oraz że od 2005 r. jest zatrudniony w Zakładzie Prawa Pracy na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu (...) w charakterze adiunkta, gdzie prowadzi zajęcia z zakresu prawa pracy, prawa zabezpieczenia społecznego, prawa medycznego i procedury cywilnej. Powyższy sposób przedstawienia osiągnięć naukowych Odwołującego się należy uznać za wystarczający i nie ma potrzeby, by Rada omawiała je bardziej szczegółowo. Niezależnie od tego wskazać należy, że dorobek naukowy kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jakkolwiek pozytywnie świadczy o jego rozwoju zawodowym, dla oceny kwalifikacji do objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego nabiera szczególnego znaczenia przy ubieganiu się o stanowisko w sądach najwyższego rzędu (Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny), natomiast ma mniejsze znaczenie w przypadku oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym. W tym przypadku podstawowym kryterium wyboru kandydata do urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe (wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12; z 17 lipca 2014 r., III KRS 21/14).

Nie ma również podstaw, by stwierdzić, że brak możliwości zapoznania się przez A.J. z informacjami nadesłanymi na wniosek KRS przez Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w O. oraz przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Sam Odwołujący się wskazał, że przyczyny zmian orzeczeń w sprawach prowadzonych przez niego w Sądzie Okręgowym w O. zostały już omówione w ocenie kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego w (...) M.L. (s. 5 odwołania). W odpowiedzi na pismo Rady, którym zwróciła się ona o wskazanie podstaw uchylenia do ponownego rozpoznania jednej ze spraw oraz przyczyn, dla których zmieniono orzeczenia w innych sprawach prowadzonych przez Odwołującego się, Przewodniczący I Wydziału Cywilnego w Sądzie Okręgowym w O. nadesłał przy piśmie z 7 grudnia 2020 r. odpisy wydanych w tych sprawach przez Sąd Apelacyjny w (...) orzeczeń wraz z uzasadnieniami. W piśmie tym wskazał również, że żadna ze skarg na przewlekłość postępowania wywiedzionych w sprawach będących w referacie Odwołującego się nie została uwzględniona (w trzech skargę odrzucono, w jednej umorzono postępowanie wobec cofnięcia skargi). Natomiast w piśmie z 18 lutego 2021 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w (...) przedstawił przebieg

postępowania w sprawie o sygn. III AUa (...), pozostającej w referacie Odwołującego się i wskazał, że „opisywana sprawa nie została zakończona z przyczyn całkowicie niezależnych od Pana Sędziego A.J.”. (s. 2 pisma z 18 lutego 2021 r.). Powyższe wskazuje, że przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały KRS nie dysponowała i nie kierowała się takimi informacjami dotyczącymi pracy Odwołującego się, które nie byłyby mu przedtem znane.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że wymienione w dwóch punktach art. 35 ust. 2 u.KRS okoliczności, które KRS powinna wziąć pod uwagę dokonując oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, nie zostały dookreślone jakimkolwiek zwrotem uzasadniającym ich hierarchizację czy wzajemne wartościowanie (wyroki: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12; z 15 listopada 2013 r., III KRS 221/13). Nie ma zatem podstaw, by twierdzić, że wysokie czy nawet jednogłośnie poparcie dla danej kandydatury, wyrażone w opinii kolegium czy w ocenie właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów miały większe znaczenie niż inne kryteria wymienione w powołanym przepisie. W rozpoznawanej sprawie Rada uwzględniła uzyskanie przez A.J. jednogłośniego poparcia swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie ze strony Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), jednak okoliczność, że nie przyznała mu decydującego znaczenia przy podejmowaniu zaskarżonej Uchwały nie może być uznana za dowodzącą arbitralności ani tym bardziej uzasadniać konstruowania domniemania faktycznego, że o treści zawartego w tej Uchwale rozstrzygnięcia zadecydowały względy pozamerytoryczne. Rada wskazała bowiem, jakie uchybienia dostrzeżone w dotychczasowej pracy Odwołującego się zadecydowały o uznaniu, iż przedstawienie jego kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) byłoby, jej zdaniem, nieuzasadnione. Jak słusznie wskazano już w orzecznictwie, wynik poparcia środowiska sędziowskiego nie może przeważać oceny Rady co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji kandydata (wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2014 r., III KRS 19/14).

Znaczna część uzasadnienia odwołania od zaskarżonej nim Uchwały KRS obejmuje polemikę A.J. ze stanowiskiem Rady odnośnie do stopnia spełniania przez niego kryterium odpowiedniego poziomu stabilności orzecznictwa oraz

ogólnie wagi tego kryterium w całościowej ocenie jego kandydatury. Odwołujący się wskazał, że sam ocenia stabilność swego orzecznictwa bardzo wysoko (s. 6 odwołania) i stanowisko to szeroko umotywował, odwołując się w tym zakresie zarówno do danych statystycznych, jak i do konkretnych przyczyn uchylenia oraz zmian orzeczeń w sprawach z jego referatu. Polemika ta nie może jednak odnieść zamierzonego skutku, ponieważ uwzględnienie wynikających z niej wniosków prowadziłoby do merytorycznej ingerencji Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcie KRS. Taka ingerencja byłaby zaś niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 12/12; z 27 września 2012 r., III KRS 27/12; z 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15). Zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy Uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13; z 9 marca 2021 r., I NKRS 3/21; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21). To samo – odpowiednio – dotyczy oceny spełnienia kryterium sprawności prowadzonych przez A.J. postępowań oraz stopnia opanowania przez niego metodyki pracy sędziego w zakresie właściwej organizacji pracy w referacie, w związku ze stwierdzonymi w ocenie kwalifikacji Odwołującego się, sporządzonej przez sędziego wizytatora M. L., okresami beczynności w rozpoznawanych przez niego sprawach. Odwołujący się ocenił postawiony jego kandydaturze w tym zakresie zarzut za „bezzasadny, nieuprawniony, sprzeczny z zebranymi w sprawie dokumentami” (s. 6 odwołania). Nie sposób jednak nie zauważyć, że cytując następnie wybrane fragmenty tej oceny kwalifikacji dopuścił się wyraźnej manipulacji, albowiem powołał zawarte w ocenie kwalifikacji stwierdzenie, że „Kandydat jest sprawnym sędzią”, ale pominął dalszą, istotną uwagę sędziego wizytatora, iż „[w]ynika to szczególnie z analizy spraw z listy przez niego wskazanej, chociaż przegląd akt spraw najstarszych i wybranych przez Opiniującą wskazuje na okresy beczynności, których niewątpliwie należy unikać.”. Jest to o tyle istotne, że sprawy wskazane przez Odwołującego się, to – jak zauważył sędzia wizytator w innym miejscu – „w większości sprawy proste”. Poczynione przez KRS ustalenia i oceny dotyczące

uchybień w zakresie sprawności postępowania w sprawach prowadzonych przez Odwołującego się nie mogą być wobec powyższego uznane za dowolne.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że okoliczności, które – w świetle uzasadnienia zaskarżonej Uchwały – zadecydowały o zajęciu wyrażonego w niej stanowiska, iż A.J. nie spełnia w wystarczającym stopniu kryteriów uzasadniających przedstawienie jego kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w (...), mieszczą się w zakresie kryterium kwalifikacji zawodowych. Na kwalifikacje te składa się ogół posiadanych przez kandydata teoretycznych i praktycznych umiejętności potrzebnych do wykonywania zawodu sędziego. Obejmują one reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, jak również sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków służbowych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 6 listopada 2013 r., III KRS 216/13; z 17 lipca 2014 r., III KRS 16/14; z 22 października 2014 r., III KRS 52/14; z 25 listopada 2014 r., III KRS 64/14; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 3 czerwca 2019 r., I NO 37/19).

Wskazując, jakie przepisy postępowania zostały naruszone przez KRS przy podejmowaniu zaskarżonej Uchwały, Odwołujący się wymienił w odwołaniu m.in. art. 35 ust. 1 i art. 37 u.KRS. Przepisy te mają zastosowanie jedynie w przypadku, gdy na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Oczywistym jest zatem, że Rada nie mogła dopuścić się ich naruszenia, skoro – jak wskazano już w pierwszym zdaniu zaskarżonej Uchwały – A. J. był jedynym kandydatem, który zgłosił się na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 585. Przepisy te nie mogą więc stanowić w niniejszej sprawie adekwatnego wzorca kontroli zaskarżonej Uchwały z punktu widzenia jej zgodności z prawem.

Poza zakresem rozważań i ocen Sądu Najwyższego pozostają natomiast zarzuty Odwołującego się w zakresie, w jakim dla ich uzasadnienia powołuje się on na ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora J.G. dla potrzeb innego postępowania nominacyjnego, które toczyło się w 2018 r. Zgodnie z art. 57 § 7 zd. trzecie p.u.s.p., [d]o karty zgłoszenia [na wolne stanowisko sędziowskie] dołącza się również oświadczenie w przedmiocie zgody albo niewyrażenia zgody

na wykorzystanie dokumentów dotyczących zgłaszającego w innych postępowaniach w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. Możliwość wykorzystania w postępowaniu w przedmiocie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie oceny kwalifikacji kandydata sporządzonej w innym postępowaniu w tym przedmiocie, zależy więc przede wszystkim od wyrażenia albo niewyrażenia przez kandydata zgody na powyższe. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach postępowania przed KRS nie wynika, by A. J. dołączył do karty zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie oświadczenie, o którym mowa w powołanym przepisie. Ponadto wyniki postępowań konkursowych, w szczególności zaś dokonana w ich toku ocena kandydata (kandydatów), nie są wiążące dla innych postępowań konkursowych. Każde postępowanie konkursowe ma odrębny charakter (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 30/15).

Chybione są podniesione przez A.J. zarzuty, oparte na odwołaniu się do przepisów Konstytucji RP, naruszenia zaskarżoną Uchwałą zasady równego traktowania i niedyskryminacji, równego dostępu do służby publicznej oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Z uzasadnienia Uchwały jednoznacznie wynika, według jakich kryteriów KRS dokonała oceny kandydatury Odwołującego się i którym z nich przyznała pierwszeństwo podejmując decyzję o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...) Kryteria te odwołują się do dyspozycji art. 35 ust. 2 u.KRS i w żadnym razie nie mogą być uznane za dyskryminujące. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał KRS z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (wyroki Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 79/15 i III KRS 3/16). W niniejszej sprawie taka sytuacja, zdaniem Sądu Najwyższego, nie zachodzi. W przypadku dochowania przez KRS procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może natomiast dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne kryteria miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

Podsumowując przedstawione wyżej rozważania należy ponownie zaznaczyć, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli nad uchwałami w przedmiocie powołania albo niepowołania kandydata na wolne stanowisko sędziowskie jest jedynie formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez KRS zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS (wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 2019 r., I NO 11/19). Oznacza to, że nawet gdy w toku rozpoznania sprawy Sąd Najwyższy dojdzie do wniosku, że skarżący spełniał kryteria wskazane w uzasadnieniu uchwały oraz, że jego kwalifikacje, osiągnięcia, poparcie środowiskowe itd. zasługiwały na wskazanie jego osoby jako kandydata do powołania na urząd sędziego, to i tak nie może uchylić uchwały, gdy nie dostrzeże naruszenia prawa przez KRS, które powinno powodować konieczność powtórzenia postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2019 r., I NO 44/19).

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie w toku postępowania przed KRS nie doszło do takich naruszeń prawa, które uzasadniałyby uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej uchwały. Samo zaś niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi uzasadnionej lub usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Dlatego na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzeczono jak w sentencji.